

Điều Kỳ Diệu Đến Với Ái Hữu Châu Thành Phước

Người viết: Tràm Cà Mau

Trước đây, trên Lá Thư Ái Hữu Công Chánh, anh Bùi Đức Hợp và tôi, có viết tin về Ái Hữu Châu Thành Phước bị bại liệt. Nay tôi viết thêm về những điều kỳ diệu đã đến với anh trong các năm qua.

Anh Phước bị tai biến mạch máu não, bại liệt toàn thân trong nhiều năm. Hơn 7 năm nay, anh Phước ở trong một trung tâm phục hồi tại đường Haster, thành phố Westminster, California.

Mỗi khi về miền Nam Cali, tôi đều có ghé thăm anh Phước. Lần đầu tiên gặp anh Phước, tôi thấy tinh trạng sức khỏe của anh rất bi đát. Toàn thân bại liệt, tay chân không cử động được, chỉ có một ngón tay trở nhúc nhích yếu ớt, mà cũng rất khó khăn, vụng về, để chỉ ngón tay vào một cái bảng có ghi mẫu tự abc, mà “bút đàm” với người khác. Cổ anh bị liệt không nâng đỡ được cái đầu nên cái đầu queo qua một bên, trông rất tội nghiệp. Miệng thì méo xẹo nước dãi chảy ra lòng thông, phải lau hoài. Anh không nói được, không ăn uống được, chỉ ú ớ trong họng như em bé. Anh được đặt nằm queo người trên một chiếc xe lăn. Mới gặp anh lần đầu, thấy thảm thương lắm. Nhưng trí óc anh vẫn minh mẫn, mắt vẫn thấy, tai vẫn nghe và trí nhớ còn rất tốt. Điều tôi phục nhất, là anh rất vui vẻ, yêu đời, và còn biết tiểu lâm khi bút đàm. Lần gặp này, tôi nghĩ là anh không thể sống lâu, may mắn lắm là chỉ đếm bằng tuần, bằng tháng mà thôi.

Những năm sau, tôi đi thăm anh nhiều lần, mỗi lần đến thăm, thấy sức khỏe anh càng ngày càng khả quan hơn. Cái ngón tay trở vụng về chỉ vào bảng chữ, càng nhanh nhẹn và chính xác hơn, da dẻ càng hồng hào, mặt càng láng lẩy, và tóc anh đen nhánh như thời như 30 tuổi. Có lần tôi trêu anh rằng, anh nhuộm tóc làm

chi cho mệt thế. Anh cười khục khặc trong họng.

Dù trong hoàn cảnh đó, anh Phước rất lạc quan, yêu đời, vui vẻ. Dường như trong viện phục hồi này, ai cũng biết anh, vì cái đức tin ở Chúa. Mỗi ngày anh đọc hơn 20 chục trang Thánh Kinh. Anh tuyệt đối giao tất cả mọi sự cho Chúa quyết định về đời anh. Mỗi ngày anh thành tâm cầu nguyện nhiều lần, và tìm được nguồn an ủi vô biên khi anh nói chuyện với Đức Chúa Trời. Nhờ vậy mà anh sống vui, sống không tủi hờn thân phận, không kêu than.

Máy trợ giúp bệnh nhân nói chuyện với nút bấm

Trước đây, khi anh chưa bị hoàn toàn bại liệt, anh cũng đã nương nhờ cửa Phật, cũng kinh kệ chuyên cần. Nhờ vậy, anh cũng đã tìm được bình an, làm nhẹ được những ưu tư phiền muộn của hoàn cảnh riêng tư. Khi vào trong viện phục hồi, anh đã được Chúa kêu gọi. Theo lời anh nói. Đó cũng là một cái duyên may.

Đầu tháng 11 năm 2007, tôi lại đến thăm anh Phước trong viện phục hồi này. Anh ở đây đã hơn 7 năm. Tôi ngạc nhiên thấy anh mập mập, hồng hào hơn. Tóc vẫn rậm rì, cứng, đen nhánh, cắt ngắn, tia tia chĩa thẳng ra như bọn thanh niên mới lớn cắt tóc theo một tân thời, dù anh đã hơn 70 tuổi.

Tôi thấy dường như anh trẻ ra. Tôi nghĩ, nếu mang bộ răng giả vào cho hết móm, thì có thể tưởng anh mới ngoài 50 mà thôi. Anh nằm trên giường, vì buổi chiều là thời gian “bơm xăng”, nghĩa là người ta cho thức ăn lỏng vào dạ dày của anh qua một cái ống nối liền với bụng. Bụng anh có một cái lỗ với nút đẩy, để gắn ống chuyên thức ăn lỏng treo từ trên cao, thức ăn chảy dần vào dạ dày nuôi anh sống. Với cái lối bơm xăng chậm này, hình như mỗi lần bơm xăng tốn đến 5 giờ đồng hồ.

Tôi vào thăm, anh vui vẻ lắm. Lần này tôi thấy cánh tay trái của anh có thể co vào duỗi ra được, không còn quá khó khăn như trước đây. Cánh tay mặt, trước kia hoàn toàn bất động, nay đã có thể điều khiển được chút chút nhưng có vẻ rất khó khăn. Lạ nhất, là cái đầu của anh, đã có thể đứng thẳng trên cổ, không còn xiêu vẹo qua một bên. Miệng anh cũng đã ngậm được, tuy rất móm vì không mang răng giả, và không còn nước miếng nhỏ thành giòng. Anh “bút đàm” với tôi rất nhanh. Anh viết bằng cách chỉ vào bảng chữ abc:

“Tôi có thể ăn được rồi”.

Tôi tưởng “ăn” là theo lối “đổ xăng” nên nhìn vào cái bình thức ăn lỏng treo trên giá bên cạnh giường. Anh biết tôi hiểu lầm, nên viết cho tôi là “ăn cơm”. Tôi ngạc nhiên, tưởng anh nói đùa. Nhưng sau đó, tôi biết là tình trạng sức khỏe của anh nay được khá hơn, nên anh đã có thể ăn rất “trọng trung”, ăn bằng miệng. Anh còn cho biết có thể uống nước được. Người ta cho anh uống nước “ice cream”. Anh viết tiếp:

“Tôi đã có thể nói được”.

“Thật không?”, tôi ngạc nhiên hết sức “Anh nói thử cho tôi nghe đi”

Anh nói một tiếng gì đó, một tiếng thôi, trong cổ họng, tôi nghe không rõ lắm. Nhưng để cho anh lên tinh thần. Tôi khen:

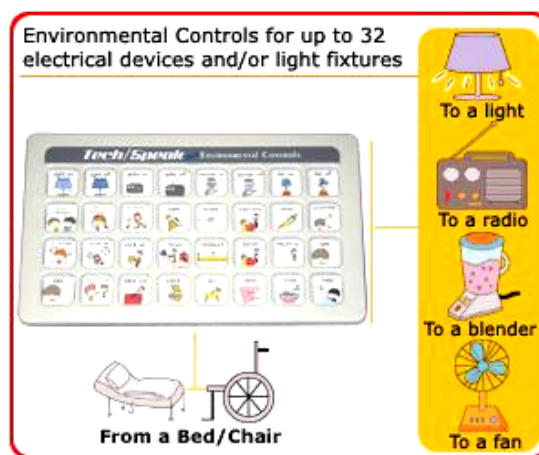
“Anh giỏi quá. Làm sao mà anh nói được? Hay quá vậy?”

“Người ta tập cho tôi” Anh viết.

Tôi tin, là một ngày kia, anh sẽ nói được rõ ràng hơn, và nói được nhiều tiếng hơn cùng một lúc. Thật là khó tin, nhưng có thực. Hơn 70 tuổi rồi, mới tập nói.

Anh viết thêm là mỗi tháng, anh được đi nhà thờ bốn lần. Lâu lâu, anh trả tiền để được đưa lên xe buýt, đi chơi trong thành phố, và có đi ra biển, chụp hình. Chữ “đi” của anh dùng, nghĩa là nằm ngửa trên xe lăn cho người ta đẩy đi. Như thế cũng đã là quý hoá lắm rồi.

Sức sống trong anh mãnh liệt, với đức tin vô biên, và niềm lạc quan, đã giúp anh sống vui vẻ, yêu đời. Tôi thấy có lẽ cuộc sống của anh cũng còn có giá trị như những người bình thường, và cũng có lẽ còn ý nghĩa hơn nhiều người khoẻ mạnh mà bi quan, yếm thế, than vãn, nhăn nhó, khổ đau.

Một loại máy trợ giúp nói chuyện khác

Tôi nói với anh:

“Sức khỏe của anh đã phục hồi một cách huyền nhiệm. Thật khó tin”.

Anh viết:

“Anh biết tại sao không?”

Tôi nói đùa cho vui:

“Vì biết yêu”

Anh cười khục khặc, và lắc đầu lia lịa để phủ nhận. Tôi sực nhớ ra, nói liền:

“Đó là tình yêu Thiên Chúa”

Anh gật đầu tán thành và tỏ vẻ vui sướng lắm, vì tôi đã nói đúng ý của anh. Anh chỉ vào bảng chữ:

“Đúng. Nhờ tình yêu Thiên Chúa. Nhờ ơn phước”.

Phúc đức cho anh, có được niềm tin thiêng liêng ở tôn giáo, để an ủi khi hoạn nạn, cầu xin khi khó khăn, và khi chết cũng sẽ được an bình không sợ hãi. Tôi kính trọng niềm tin của người khác và nghĩ rằng, tôn giáo nào cũng

tốt cả. Tôi có duyên được đọc nhiều kinh Phật, kinh Chúa, ngay từ thời còn nhỏ cho đến bây giờ, nhưng vẫn không có được phước, vì thiếu cái niềm tin thiêng liêng. Tôi kính trọng giáo lý, nhưng không tin vào thiêng liêng. Và cứ nghĩ Phật, Chúa, các Ngài chỉ là những đấng hiền triết, dạy nhân gian sống hiền hòa, sống phải đạo, và tránh làm điều ác, phát huy điều thiện. Rất nhiều bạn bè tôi được an bình sung sướng nhờ “*biết giao tất cả lo lắng cho Chúa, nếu tốt thì là ân sủng Chúa ban, nếu xấu, thì đó là Chúa muốn thử thách*” Có lẽ, anh Phước, với niềm tin đặt nơi Chúa, còn cao hơn một bậc so với các bạn tôi. Tôi nói với anh Phước là tôi rất mừng, thấy anh càng ngày càng được khoẻ mạnh hơn, nếu mai mốt, anh đi được khá hơn, ăn uống được dễ dàng hơn, tôi sẽ đến mời anh đi ăn phở, nói chuyện dóc cho vui. Tôi nói cho vui thôi, chứ biết chắc chắn có ngày nào anh đi ăn cùng tôi được. Bỗng tôi thấy cái miệng anh méo xẹo, run run, hai mắt lim dim, tôi chưa hiểu tại sao. Rồi thấy mắt anh rơm rớm ướt. Có lẽ anh cảm động vì nghe lời tôi nói, vì biết có người còn quan tâm đến anh. Tôi nắm chặt tay anh. Tôi nói đùa:

“Tôi có quen với một bà đẹp lắm, mai mốt tôi làm mai cho anh. Có chịu không?”

Anh cũng nói đùa lại vài lời khôi hài cho vui. Anh viết tiếp rằng, có anh Bửu Hiệp ghé thăm anh. Tôi thấy trên chiếc bàn kê ngang qua bụng, có tập Lá Thư Ái Hữu Công Chánh cũ, số trước, mà tập này đã hoen ố, đổi màu, sờn rách. Có lẽ anh đã chuyển tay, cho nhiều người trong khu này mượn xem. Tôi nói:

“Sao anh chưa có Lá Thư Ái Hữu Công Chánh số mới ra? Số này cũ rồi”

Anh chỉ lên bảng mẫu tự abc:

“Xin anh cho tôi một tập. Tôi thích đọc Lá Thư lắm”

“Lá thư AHCC mới của tôi để ở nhà, tại miền Bắc Cali, không mang theo. Nhưng tôi sẽ email cho anh Chí, để xin gửi lá thư mới cho anh. Chừng một hai tuần anh sẽ nhận được”.

Anh Phước cười gật gật cái đầu, tỏ vẻ vui lắm. Bỗng như sực nhớ điều gì, anh Phước dùng ngón tay khều khều trên bàn, rồi chỉ cho tôi một lá thư viết tay, bảo tôi đọc. Lá thư gửi từ Việt Nam, viết như sau:

“Sài Gòn 01-08-2007

Bác Phước kính quý trong Chúa,

Gia đình Tín Hữu Khiêm Thị Khuyết Tật ở Việt Nam kính gửi đến Bác Phước lời chào trong tình yêu cứu rỗi của Chúa Giê-xu.

Thưa bác, chúng cháu được biết hiện nay bác đang ở trong viện dưỡng lão, mọi sinh hoạt của Bác rất là khó khăn. Nhưng tấm lòng của Bác nghĩ đến những người mù, tật ở Việt Nam làm chúng cháu thật xúc động. Chỉ có tình yêu của Chúa Giê-xu ngự trị trong lòng mới được sự bình an, tươi vui và quan tâm đến người khác phải không Bác? Qua cô Huệ, chúng cháu đã nhận quà của Bác gửi về là ba chục đô-la. Thay mặt cho gia đình Tín Hữu Khiêm Thị, Khuyết Tật ở Việt Nam, chúng cháu chân thành cảm ơn bác Phước thật nhiều. Chúng cháu kính xin phép bác được dùng số tiền 30 đô trên giúp cho chú Long, đang sinh hoạt tại hội Thánh Tin Lành đường Trần Hưng Đạo. Chú bị cụt hai chân, mắt đã mù, không có người thân. Hiện nay, chú Long đang phải điều trị vết miêng bom còn nằm trong lồng ngực, bị trước 1975. Mỗi tháng tốn 1 triệu 2 trăm ngàn đồng tiền thuốc. Hàng ngày, chú đi bằng hai tay để bán vé số kiếm tiền.

Bác Phước ơi, Chúng cháu không tưởng tượng được hết những khó khăn trong sinh hoạt hàng ngày của của Bác. Không tự ăn uống được, không nói được, cũng như tay chân bác không hoạt động được. Nhưng Chúa cho Bác còn có cặp mắt để nhìn thấy tất cả mọi sự vật, mọi điều mà Chúa đang tế trị, chăm lo cho con cái Ngài. Chúng cháu nguyện cầu xin Chúa luôn yên ủi, nâng đỡ Bác, cho bác thấy những điều kỳ diệu, tươi đẹp mà chính Chúa đã và đang dành cho Bác.

Kính Thư.

Gia Đình Tín Hữu Khiêm Thị Khuyết Tật”.

Lá thư viết tay, chữ xiên của phái nữ, chữ khá đẹp và rõ ràng. Tôi cảm động. Anh Phước nằm đây, cô đơn, khó khăn cùng cực, mà còn nghĩ đến những người tàn tật nghèo khó nơi quê nhà. Anh chưa đủ khổ hay sao?

Đứng bên giường anh Phước nói chuyện vui về một hồi sau tôi cáo từ. Tôi hẹn khi nào về lại miền này, sẽ ghé thăm anh. Anh

Phước nằm đây, cô đơn, xem như không vợ, con thì ở xa, không bà con thân thích đến thăm viếng. Các Ái Hữu Công Chánh nào có biết anh Phước, khi nào về quận Cam chơi, để ra chừng một tiếng đồng hồ, ghé thăm, an ủi anh Phước, cho anh bớt thấy cô đơn.

Trước 1975, tôi có nghe tên anh Phước qua một người bạn, và có gặp anh một lần năm 1972 khi anh định chuyển vào làm việc tại Tổng Cuộc Phát Triển Gia Cư. Sau đó, đến Mỹ mới gặp lại trong một buổi họp mặt Công Chánh, khi đó anh còn chống gậy đi lại được. Tôi nghe bà chủ nhà, trước kia cho anh thuê phòng, nói rằng anh Phước rất tốt, đàng hoàng, anh chăm sóc cái vườn của nhà bà rất kỹ, trồng nhiều hoa đẹp, chăm bón tưới nước đều đều.

Hôm đó, bà này dẫn một đám anh em Công Chánh chúng tôi đến thăm anh Phước tại viện phục hồi vì chúng tôi không biết đường, mà bà ấy chỉ biết vị trí, mà không biết địa chỉ. Hôm đó, khi gặp nhau, tôi “pha chề” nói với anh Phước:

“Anh Phước ơi, chị này nói anh tốt lắm, chị nói thêm, hôm nào anh cũng quét dọn, tưới nước cái “*giường*” của chị rất kỹ. Có không?” (Cái vườn, nói theo giọng người Diệc)

Chị chủ nhà của anh Phước đỏ mặt, cười vui vẻ cùng chúng tôi.

Sau khi cáo từ anh Phước, ra ngoài hành lang, tôi thấy một đoàn xe lăn, chừng năm bảy chiếc đi thành hàng. Trên xe lăn, toàn cả những cụ già da vàng mũi xẹp. Tôi chào hỏi đại, bằng tiếng Việt:

“Bác khỏe không Bác?”

Tôi thầm cầu nguyện đừng bị sống lâu. Nếu còn sống, thì được khỏe mạnh cho đến ngày chết. Chết già hay trẻ, không quan trọng./.

“Yếu lắm. Đau nhức hoài”.

“Chúc bác được mau mạnh lại, hết đau đớn”.

“Cám ơn” - Giọng ông cụ thều thào.

Tôi quay qua một bà cụ đang tòm tèm nhai trầu lia lia, giống như mấy anh cầu thủ bóng rổ nhai kẹo cao su:

“Bác khỏe không?”

“Tôi khỏe lắm. Không đau ốm chi cả. Tôi cũng còn mạnh lắm. Chỉ có vì ngã nên đau đầu gối, không đứng được, phải ngồi xe lăn. Cháu tôi đưa tôi vào đây”.

“Bác bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhai được trầu?”

“101 tuổi. Khi vào đây, không ai tin. Chỉ khi đưa giấy tờ ra, người ta mới biết thật”.

Tôi giật mình, ôm lấy bà cụ và nói:

“Cháu tưởng Bác chưa được tám mươi. Làm sao mà bác giữ được trẻ và khỏe mạnh như thế này? Bác có uống thuốc tiên không? Cháu rất hân hạnh được gặp bác, một người đã trên 100 tuổi. Thế thì Bác ở trong này lâu chưa?”

Bà cụ nghe vậy, nhướn miệng cười sung sướng. Mắt nhìn tôi thân thiện.

“Làm chi có thuốc tiên mà uống. Bác mới vào đây mấy tháng thôi. Trước đây, bác ở với một đứa cháu. Mỗi ngày còn nấu ăn cho gia đình nó, và nấu thêm cho hai gia đình của hai đứa cháu khác, buổi chiều đi làm việc về, nó ghé lại lấy cơm”.

“Ồi trời!” - Tôi than - “Sao mấy đứa cháu của Bác bắt hiểu thế? Bác trên trăm tuổi rồi, mà còn phải nấu ăn cho chúng, đáng ra, chúng phải nấu cho Bác ăn chứ?”

“Minh còn khỏe mạnh, còn làm được, thì giúp cho con cháu, chúng nó cũng bận lắm, sáng đi làm khi trời còn chưa sáng, tối về cũng đã tối mịt. Có việc mà làm thì cũng vui”

Trên đường về, tôi kể cho vợ nghe chuyện bà cụ 101 tuổi. Vợ tôi nói, có gặp một bà cụ Việt Nam bên đây kia, cụ đã 108 tuổi, cụ bị lẫn rồi, nhưng dễ thương và hiền lành lắm. Cụ nắm lấy tay vợ tôi, áp lên tim bà, để cảm ơn vợ tôi đã thăm hỏi tử tế.